

jeg ikke destomindre har fraveget dette Standpunkt, er det af den simple Grund, at Musikernes Interesse, som jeg før har haft Lejlighed til at omtale, meget vel kunde forsvare, at man, naar Sagen dog skal igennem, søgte at raade Bod paa noget af det værste, dersom der forelaa blot en Mulighed derfor. Jeg har i alle Tilfælde ikke villet undlade sammen med et æret Medlem af det radikale Parti at stille et lille Ændringsforslag eller rettere et principalt og et subsidiært i Haab om, at man skulde kunne undtage de Musikere, det gælder, under alle Omstændigheder for at markere den Sympati, jeg nærer for de Folk. Den ærede Ordfører for Flertallet har sagt, at man ved at vedtage noget af den Art kunde bidrage til, at man der, hvor man havde flere Musikere end 3 eller 2, gik ned til 3, subsidiært til 2, alt efter, hvorledes Ændringsforslaget blev vedtaget. Det er meget muligt, men jeg maa dog sige, at de egentlig store Forretninger vilde ikke gaa ned til 3 eller 2 Musikere. Hvis det skal være en virkelig Koncertunderholdning, der gives, kan man ikke nøjes med 3 eller 2 Musikere. Men selv om Følgen virkelig skulde blive, at de Forretninger, der have 4—5—6 Musikere, nøjedes med 3 eller 2, synes jeg, det Offer var det værd at yde for en arbejdende Stand, der føler sin Eksistens truet. Derfor har jeg villet være med til at anbefale, at man stemmer for dette Ændringsforslag, selv om Statskassen skulde lide derved. Imidlertid vil det betyde, at Sagen ikke bliver færdig her i Tinget i Dag. Det er ikke mig og mit Parti eller de med os i denne Sag forbundne, der have det afgørende Ord her, det er Flertallet. At Ændringsforslaget blev vedtaget, kunde kun tænkes, naar man fik en lille Forlængelse af Rigsdagssamlingen. Den vilde ikke skræmme mig, da jeg tror, at Sagen er den værd, men i hvert Fald, det er de Herrer, som have det afgørende Ord. Jeg har kun villet fremstille Sagen og anbefale den, fordi jeg synes, jeg skylder de Mennesker, som have andraget her, dette Hensyn.

Jeg vilde meget gerne have draget Sværdet, om jeg maa bruge det Udtryk, til Forsvar for den civile Musik, som jeg gjorde det i sin Tid for den militære. Det er ikke altid, man kan gaa med Militærmusik i Spidsen; her, hvor der er Tale om den civile Musik, føler jeg mig absolut ligesaa opfordret til at tage den i Forsvar, som jeg i sin Tid hævdede, at Militærmusik som Militærmusik betragtet havde sin

Ret, og jeg forstaaer ikke, hvorfor man ikke skulde kunne gøre det.

Man kunde gøre det ogsaa ved at pege paa Udtalelser, som ere fremkomne fra dette Lands øverste Leder, den højtærede Konseilspræsident, der under Behandlingen af Militærmusikken udtalte adskilligt, som passer godt ogsaa paa en Sag som den, der nu foreligger for os. Den højtærede Konseilspræsident udtalte sin Glæde over, at der var Musikere, altsaa Folk, uddannede i Militærmusik, som senere kunde komme ud paa Landet og spille paa Steder, hvor man ogsaa havde Ret til at kræve god Musik. Det bedste er ikke for godt, og navnlig, mine Herrer, er det bedste ikke for godt til de fattige, jo bedre man kan byde dem, des bedre opdrager man dem. Det er en Misforstaaelse, at det bedste kun er for de rige, det bedste er netop for de fattige. Jo mere Adgang man kan give de fattige og smaa til saadanne Steder, hvor der bliver ydet god Musik, desto bedre er det for de fattige og Samfundet. Men den højtærede Konseilspræsident har her i Salen udtalt Anskuelser angaaende Militærmusikken, som jeg meget vel kunde citere. Naar han udtalte sig sympatisk og rosende om Musikken, specielt om Militærmusikken, men sandsynligvis om Musik i al Almindelighed, kunde jeg tage Konseilspræsidentens Udtalelser op og sige, at han er min Forbundsfælle, naar vi væрге den civile Musik.

Jeg skal efter disse Udtalelser, da det ikke er min Hensigt at tale mere end nødvendigt og længere, end jeg har følt Trang til, anbefale, at man stemmer imod det foreliggende Lovforslag, subsidiært, at man i alt Fald, hvis Lovforslaget vedtages, dog kunde øve en lille Rettærdighedshandling overfor Folk, som føle sig truede i deres Erhverv, som mest af alle have Grund til at protestere mod Lovens Affattelse paa et enkelt Punkt og ville lide mest, hvis den vedtages, som den foreligger i Flertallets Affattelse.

Grønberg: Vi have i Erklæringen henvist til vore tidligere Udtalelser. Denne Bemærkning i Erklæringen har den ærede Ordfører for Flertallet rettet en lille Kritik imod, idet han sagde, at naar vi brugte en saadan Udtalelse, stemte det ikke med en tidligere Udtalelse i Erklæringen, hvor vi betegnede det foreliggende Forslag som et helt nyt Forslag. De to Punkter i vor Udtalelse harmonere imidlertid godt med hinanden. Jeg skal ganske vist ind-